

РЕШЕНИЕ

№ 2280

гр. София, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **247** по описа за **2023** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. срещу Решение №5186/19.12.2022г. на Софийски районен съд, НО 19 с-в по н.а.х.д. № 5535/22г., с което е отменено Наказателно постановление № 22-2200015/06.04.2022г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. при ИА“ Главна инспекция по труда“, с което за нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. с чл., ал.2 от Кодекса на труда и на основание чл.414, ал. 3 от КТ на „Гражданско дружество на частни съдебни изпълнители Х. – Д.“ Д. е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

В жалбата се навеждат доводи за неправилно приложение на материалния закон и допуснати нарушения на процесуалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т.2 НПК, поради което се иска неговата отмяна. Счита, че неправилно съдът е тълкувал и приложил материалния закон, като е счел, че не се доказва по беспорен начин осъщественото нарушение. Според касатора нарушението е установено и доказано от събраните документи по административнонаказателната преписка. Неправилно е прието, че не е налице нарушение на чл.62, ал. 1 вр. с чл.1, ал.2 от КТ, тъй като между страните е налице граждански договор. Неоснователно също е прието, че на дружество по ЗЗД не може да се наложи наказание, тъй като не е ЮЛ или ЕТ, предвид изричната разпоредба на чл.412а, т.2 от КТ. В съдебно заседание

юрк. С. поддържа жалбата и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение

В отговора на касационната жалба санкционираното дружество намира доводите на касатора за неоснователни, правно и фактически необосновани. Развива подробни съображения. В съдебно заседание ответника по касация се представлява от адв. Г., която счита, че предвид липсата на информация за лицето, подало сигнала има преднамереност от контролиращия орган.

СГП изразява становище за основателност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че по повод постъпил сигнал, при извършена проверка на Д. „ГД на ЧСИ Х. – Д.“ на 21.12.21г. от служители на Д“ИТ“ – С. във връзка със спазване на трудовото законодателство, в офиса на дружеството, находящ се в [населено място], [улица] била заварена Е. Б. Й.. Същата се намирала в стая на втория етаж и работела на компютър на деловодна програма, подреждала папки с дела в стаята. Й., в саморъчно попълнена декларация посочила, че работи в ГД на ЧСИ „Х. – Д.“ на [улица], няма установено работно време, няма сключен трудов договор, а има сключен граждански договор, срещу възнаграждение от 6660лв. за срок от 01.11.21г. до 30.04.22г. е поела ангажимент да подрежда дела, не желае да сключва трудов договор. Гражданският договор бил представен на проверяващите, приложен е към делото. Изпълнител по него е Е. Б. Й., срокът му е от 01.11.21г. до 30.04.2022г., с предмет архивиране на изпълнителни дела и документи, отразяване на входящи документи/поща с възнаграждение в общ размер от 6660 лева, платими разсрочено на 6 броя месечни вноски. Приложени са документи за извършени плащания по чл.45, ал.4 от ЗДДФЛ до датата на проверката за два месеца.

За констатираното нарушение на чл.62, ал.1 вр. с чл.1, ал.2 от КТ бил съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното Наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел, че от събраните по делото доказателства не се установява по несъмнен и безспорен начин, че лицето е престирало работна сила на дружеството по ЗЗД без валиден трудов договор, доколкото извършваната дейност е била по силата на сключен към датата на проверката валиден граждански договор, няма работно време, сама е пожелала да работи по граждански договор, тъй като е пенсионер и желае да има повече свободно време. На следващо място, е отбелязал районният съд, не може да бъде налагана имуществена санкция на гражданско дружество, тъй като то не е субект на правото подобно на физическите и юридическите лица, а съгласно чл.83 от ЗАНН имуществена санкция се налага само на ЮЛ и ЕТ. С решението си въззивният съд е отменил наказателното постановление като незаконосъобразно издадено.

Съгласно чл. 218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл. 63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно, но същото се явява неправилно, тъй като е постановено в

несъответствие с материалния закон и доказателствата по делото, поради което се явява неправилно.

Императивната разпоредба на чл. 1, ал. 2 от КТ гласи, че отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, а чл. 62, ал. 1 от КТ въвежда писмена форма за действителност на трудовия договор.

По делото е безспорно, че между Д. „ГД на ЧСИ Х. – Д.“ като възложител и Е. Б. Й., като изпълнител е сключен граждански договор на 01.11.21г. При извършената проверка на 21.12.2021г. в офиса на дружеството, находящ се в [населено място], [улица] същата била заварена в стая на втория етаж и работела на компютър на деловодна програма, подреждала папки с дела в стаята. Спорен по делото е въпросът, сключеният граждански договор прикрива ли трудово по естеството си правоотношение.

Трудовите и облигационните правоотношения се характеризират с различни права и задължения на страните по тях. Трудовият договор има за предмет престирането на работна сила от работника за продължителен, в повечето случаи неопределен срок, а при гражданския /облигационен/ договор се дължи конкретен трудов резултат. От това произтичат и другите разлики между същите: докато при трудовия договор работникът е в дисциплинарна зависимост от своя работодател и е задължен да спазва определения ред и трудова дисциплина, работно време и т. н., то при договора за изработка по Закона за задълженията и договорите изпълнителят дължи само „изработването на нещо“, на уговорения резултат, и е независим стопански и оперативен самостоятелен при изпълнението. И при двата договора се дължи възнаграждение, но то се различава по своето естество, като трудовото възнаграждение е правно регламентирано, има гарантиран минимален размер и се изплаща ежемесечно, а възнаграждението, което следва да заплати поръчващият, се договаря свободно между страните и се изплаща след приемане на работата, по правило еднократно.

При анализа на събраните доказателства касационната инстанция намира, че по своя характер и белези правоотношението между посочените страни е с характер на трудово такова. Макар и именован „граждански договор“, със сключения на 01.11.21г. с Е. Б. Й. договор, Гражданско дружество на частни съдебни изпълнители „Х. – Д.“ не е уговорило определен продукт от работната сила, а престацията от нейна страна на работна сила. Последната се изразява в архивиране на изпълнителни дела, подреждане на изпълнителни дела и документи, отразяване на входящи документи/поща. Задълженията на изпълнителя по договора не са формулирани чрез еднократно действие, а като продължителен и непрекъснат за срока на договора процес. Не е определено изрично мястото на изпълнение на дейността, но естеството и целта ѝ са такива – според чл.1 от договора „с цел подпомагане на упражняваната от възложителя съдебно – изпълнителна дейност“, че то не може да бъде другаде, освен в офиса на възложителя. Именно там е намерена по време на проверката да изпълнява дейността, за която е подписан договора Е. Б. Й.. Уговорен е срок на договора, като възнаграждението е посочено първо като обща сума, но разсрочено месечно придобива характер на месечно изплащана работна заплата по трудово правоотношение. Работно време не е фиксирано изрично, но не може да се приеме, че изпълнителят по сключения договор е извършвал работата на свой риск, със собствени средства и по собствена преценка, независимо от работното време на възложителя, тъй като Й. е заварена да работи на компютър, с деловодната система на

дружеството, което е работодател, попадащ в легалната дефиниция на §1, т.1 от ДР на КТ.

Тъй като между страните е уговорена и фактически е изпълнявана за определен срок, но трайно определена работа, т.е. престиран е труд - правоотношението със Гражданско дружество на частни съдебни изпълнители "Х. – Д. е следвало да бъде оформено чрез сключване на трудов договор. Правилно в този смисъл административнонаказващият орган е квалифицирал извършеното деяние като нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. с чл.1, ал.2 от КТ.

Грешен е също изводът на въззивният съд по отношение невъзможността дружество по ЗЗД да бъде имуществено санкционирано. Разпоредбата на чл.412а, т.2 от КТ изрично регламентира, че имуществена санкция се налага и на дружества, създадени по реда на Закона за задълженията и договорите. Законодателят по изключение в специалния закон е предвидил специална правосубектност на дружествата по ЗЗД, която възниква по силата на закона и само за целите предвидени в закона - налагане на имуществена санкция при извършване на нарушение на трудовото законодателство. На последно място, мотивиран е в наказателното постановление размерът на имуществената санкция – малко над предвидения минимум от 1500лв., с обстоятелството, че по време на проверката са заварени общо три лица извършващи подобна дейност в кантората на ЧСИ. Тъй като чл.413, ал.3 от КТ отделно предвижда при повторност различни размери на санкцията, неправилни са разсъжденията на СРС, свързани с липсата на доказателства за други нарушения от този вид. Такива биха били необходими, ако наложената санкция е на основание и в размерите по чл.413, ал.3, т.2 от КТ.

С оглед изложеното, обжалваното решение е неправилно, поради противоречие с материалния закон и следва да се отмени, а наказателното постановление да се потвърди, като законосъобразно. При този изход на делото, основателно е искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, ал. 5, вр. ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя на 100 /сто/лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, XII касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №5186/19.12.2022г. на Софийски районен съд, НО 19 с-в по н.а.х.д. № 5535/22г., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-2200015/06.04.2022г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. при ИА“ Главна инспекция по труда“, с което за нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. с чл., ал.2 от Кодекса на труда и на основание чл.414, ал. 3 от КТ на „Гражданско дружество на частни съдебни изпълнители Х. – Д.“ Д. е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

ОСЪЖДА „Гражданско дружество на частни съдебни изпълнители Х. – Д.“ да заплатят на Д. на Дирекция „Инспекция по труда“ С. при ИА“ Главна инспекция по труда“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: